DOMSTOLENS DOM
av den 9 februari 1994*

I mål C-154/93

har Frankrikes Conseil d'État till domstolen gett in en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 177 i EEG-fördraget i det mål som pågår vid den nationella domstolen mellan

Abdullah Tawil-Albertini

och

Ministre des Affaires sociales.

Begäran avser tolkningen av artikel 7 i rådets direktiv 78/686/EEG av den 25 juli 1978 om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för tandläkare inklusive åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster (EGT L 233, s. 1, fransk version; svensk specialutgåva, del 16, volym 01).

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden O. Due, avdelningsordförandena M. Díez de Velasco och D.A.O. Edward (referent) samt domarna C.N. Kakouris, R. Joliet, F.A. Schockweiler och M. Zuleeg,

generaladvokat: M. Darmon,
justitiesekreterare: H. A. Rühl, avdelningsdirektör,

* Rättegångsspråk: franska.

som beaktat de skriftliga yttrandena från

— Abdullah Tawil-Albertini,

— den franska regeringen, genom Edwige Belliard, biträdande direktör vid utrikesministeriets avdelning för rättsfrågor, och genom Claude Chavance, attaché principal d'administration centrale, båda i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom juridiske rådgivaren Marie-José Jonczy, i egenskap av ombud,

som beaktat förhandlingsrapporten,

som hört de muntliga yttrandena, avgivna vid sammanträde den 19 oktober 1993, av den franska regeringen och av kommissionen, och

som hört generaladvokatens förslag till avgörande, framlagt vid sammanträde den 17 november 1993,

meddelar följande

dom

1 Genom beslut av den 15 februari 1993, som inkom till domstolen den 14 april 1993, har Frankrikes Conseil d'État, i enlighet med artikel 177 i EEG-fördraget, ställt en fråga om tolkningen av artikel 7 i rådets direktiv 78/686/EEG av den 25 juli 1978 om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för tandläkare inklusive åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster (EGT L 233, s. 1, fransk version; svensk specialutgåva, del 16, volym 01).

2 Denna fråga har ställts inom ramen för en tvist mellan den franske medborgaren Abdullah Tawil-Albertini och Frankrikes Ministre des Affaires sociales med anledning av ministerns vägran att tillåta Abdullah Tawil-Albertini utöva tandläkaryrket i Frankrike.

3 Direktiv 78/686 syftar till medlemsstaternas ömsesidiga erkännande av de examensbevis för tandläkare som är uttömmande uppräknade i artikel 3 och som utfärdats av dessa stater. Samordningen av bestämmelserna i lagar och andra författningar om verksamhet som tandläkare säkerställs genom rådets direktiv 78/687/EEG av den 25 juli 1978 (EGT L 233, s. 10, fransk version; svensk specialutgåva, del 06, volym 02). Enligt artikel 2 i direktiv 78/686 skall de examensbevis som utfärdas i en medlemsstat i överensstämmelse med de minimikrav för teoretisk och praktisk utbildning som fastställs i direktiv 78/687 automatiskt erkännas i de andra medlemsstaterna.

4 Beträffande utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som erhållits i en medlemsstat före genomförandet av detta system, föreskrivs i artikel 7.1 i direktiv 78/686 följande:

"När det gäller medborgare i medlemsstaterna vars utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för tandläkare inte uppfyller minimikraven för utbildningen enligt artikel 1 i direktiv 78/687/EEG, skall varje medlemsstat som tillräckligt bevis godta de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för tandläkare som utfärdats av dessa medlemsstater före genomförandet av nämnda direktiv tillsammans med ett intyg som visar att dessa medborgare faktiskt och författningsenligt utövat verksamheten i fråga i minst tre år i följd under en femårsperiod före dagen för utfärdandet av intyget."

5 Beträffande utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som erhållits i ett tredje land, föreskrivs i artikel 1.4 i direktiv 78/687 följande:

"Detta direktiv utesluter på intet sätt medlemsstaternas möjligheter att inom sitt eget territorium och enligt sin egen lagstiftning tillåta innehavare av sådana utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis som inte erhållits i en medlemsstat att påbörja och utöva verksamhet som tandläkare."

6 Code de santé publique, som införlivar direktiv 78/686 i fransk rätt, erkänner i artiklarna L 356, 1° och L 356-2 rätten att utöva verksamhet som tandläkare i den staten för alla medborgare från övriga medlemsstater som innehar ett examensbevis utfärdat av en av dessa stater.

7 Abdullah Tawil-Albertini erhöll examensbevis som doktor i tandkirurgi, i Beirut i Libanon, år 1968. Den 20 juli 1979 och således före ikraftträdandet av direktiv 78/686, erkände den belgiska ministern för nationell utbildning och fransk kultur hans libanesiska examensbevis som likvärdigt med det belgiska examensbeviset för tandläkare, vilket gjorde det möjligt för honom

att verka i Belgien. I december 1980 fick han tillstånd att utöva sitt yrke som tandläkare i Förenade kungariket och, i februari 1986, i Irland. Det framgår inte av handlingarna i målet på vilken grund dessa sistnämnda tillstånd har beviljats.

8 Under åberopande av det faktum att hans examensbevis hade erkänts som likvärdigt i en annan medlemsstat begärde Abdullah Tawil-Albertini hos Frankrikes Ministre des affaires sociales att få komma i åtnjutande av bestämmelserna i direktiv 78/686, som tillämpades i Frankrike sedan 1980, för att kunna utöva sitt yrke på den statens territorium. Ansökan avslogs genom beslut av den 2 maj 1986.

9 Genom dom av den 28 oktober 1987 avslog Tribunal administratif de Paris Abdullah Tawil-Albertinis talan om ogiltigförklaring, med motiveringen att han inte kunde åberopa någon belgisk tandläkarexamen utan enbart att hans libanesiska examensbevis förklarats likvärdigt med ett sådant examensbevis.

10 Abdullah Tawil-Albertini överklagade detta beslut till Frankrikes Conseil d'État och hävdade att han med stöd av artikel 7 i direktiv 78/686 hade rätt att utöva tandläkaryrket i Frankrike. Eftersom Frankrikes Conseil d'État var tveksam beträffande tolkningen av den bestämmelsen, beslutade den att förklara målet vilande och att fråga domstolen huruvida

"artikel 7 i direktiv 78/686/EEG från sitt tillämpningsområde utesluter behörighetsbevis som erhållits på grund av likvärdighet, och som således inte styrker att en tandläkarutbildning förvärvats i en av gemenskapens medlemsstater".

11 Det skall påpekas att artikel 2 i direktiv 78/686 föreskriver att medlemsstaterna ömsesidigt skall erkänna de behörighetsbevis för tandläkare som är uttömmande uppräknade i artikel 3 och som utfärdas av dessa medlemsstater. Att detta erkännande sker automatiskt från det att direktivet blev tillämpligt beror på att direktiv 78/687 samtidigt definierar de minimikrav som tandläkarutbildningen skall uppfylla i gemenskapens olika medlemsstater. Det i direktiv 78/686 föreskrivna ömsesidiga erkännandet av behörighetsbevis för tandläkare som utfärdas av medlemsstaterna grundas således på den garanti som följer av tillämpningen av de minimikrav för utbildning som fastställs i direktiv 78/687.

12 När det gäller tredje land kan dock en sådan samordning av lagstiftningarna om utbildning endast uppnås genom överenskommelser som ingås mellan de berörda staterna. Det är därför som medlemsstaterna, med stöd av artikel 1.4 i direktiv 78/687, fortsatt är fria att inom sitt eget territorium och enligt sin egen lagstiftning ge innehavare av examensbevis som erhållits i ett tredje land rätt att utöva verksamhet som tandläkare.

13 Därav följer att övriga medlemsstater inte är bundna av att en medlemsstat erkänner behörighetsbevis utfärdade av tredje land.

14 Artikel 7 rör däremot endast de behörighetsbevis som utfärdats av medlemsstaterna.

15 Svaret på den ställda frågan blir således att artikel 7 i direktiv 78/686 inte ålägger medlemsstaterna att erkänna utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som inte styrker en tandläkarutbildning förvärvad i någon av gemenskapens medlemsstater.

Rättegångskostnader

16 De kostnader som har förorsakats den franska regeringen och Europeiska gemenskapernas kommission, som har inkommit med yttrande till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

– angående den fråga som genom beslut av den 15 februari 1993 förts vidare av Frankrikes Conseil d'État – följande dom:

Artikel 7 i rådets direktiv 78/686 av den 25 juli 1978 om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för tandläkare inklusive åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och

friheten att tillhandahålla tjänster, ålägger inte medlemsstaterna att erkänna utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som inte styrker en tandläkarutbildning förvärvad i någon av gemenskapens medlemsstater.

Due Díez de Velasco Edward

Kakouris Joliet

Schockweiler Zuleeg

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 9 februari 1994.

J.-G. Giraud
Justitiesekreterare

O. Due
Ordförande